

gibe denne Beretning. Om den anden Side af Sagen, disse Forandringer og Udvidelser paa Stationerne, vil jeg gøre et Par Bemærkninger, ikke med Hensyn til deres Betimelighed, thi det formaar jeg ikke at sige noget om, saa længe Sagen ikke foreligger fuldstændigt oplyst. Den var ikke fuldstændigt oplyst for Udvalget i Fjor, lige saa lidt som den i Djebliffet foreligger fuldt oplyst for dette Ting, men forhaabentlig ville Oplysninger komme til at foreligge for Udvalget; saa længe dette imidlertid ikke er Tilfældet, skal jeg ikke udtale mig om, hvorvidt disse Udvidelser ere nødvendige eller ikke.

Men der er en anden Side af Sagen, som ogsaa blev berørt nu af den højtærede Minister, det er Hensynet til Statslaanet. Det høje Ting ved godt, at jeg mange Gange her i Tinget har udtalt mig mod, at der gøres Statslaan til Jærnbaneanlæg. Jeg er forfælskede Gange bleven mødt med den Paastand, at den Ting er foreløbig afgjort indtil videre. Men jeg fastholder, at det ikke er rigtig. Denne Ting er ikke afgjort. Hidtil foreligger der ikke et eneste Forslag om en enkelt Jærnbane, hvor der er vedtaget Statslaan. Der er, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, laant Penge til Jærnbaner tre Gange, første Gang i 1861, da man paa een Gang vedtog Jærnbaneanlæg til saadan noget som 27—28 Mill. Kr., anden Gang i 1880, da man købte de sjællandske Baner, og tredje Gang i 1894, da man ogsaa vedtog Anlægget af mange Jærnbaner paa een Gang. Men uden for de tre Tilfælde foreligger der ikke et eneste Tilfælde, hvor man har laant Penge til Jærnbaneanlæg. Jeg skal ikke her i Dag komme ind paa at angive mine Grunde imod Statslaan, det har jeg haft Lejlighed til saa ofte, og jeg tør vel gaa ud fra, at mine Grunde i saa Henseende ere det høje Ting saa nogenlunde vel bekendte. Men jeg vil sige videre, at for saa vidt som man skulde komme ind paa den Betragtning, hvad jeg meget vilde beklage, altsaa slaa fast som fremtidig Praxis, at der skulde laanes Penge til Anlæg af enkelte Jærnbaner, saa kan dette Lovforslag næppe nok endda gaa ind under en saadan Regel, idet det jo ikke er noget nyt Jærnbaneanlæg. Det er jo kun en gammel Bane, som skal udvides, det er egentlig kun en Udvidelse af det gamle Baneløgene og ikke andet og er altsaa for saa vidt en Driftsudvidelse. Og det forekommer mig nok noget besynderligt, om man vilde gaa saa vidt, at man trods den gode finansielle Stilling vil give sig til at laane Penge i den Anledning. Men nu

kommer jeg til det, som den højtærede Indenrigsminister allerede har berørt, nemlig disse Udvidelser af de forskellige Stationer. Det er jo Ting, som hidtil altid have fundet deres Plads paa Finanslovens § 27. Nu vil jeg ganske vist ikke paastaa, at Stationsbygninger eller Nybygninger i det hele taget vedkomme den aarlige Drift, men der er dog adskilligt, der kunde tale for, at meget af den Slags Ting vedkomme den aarlige Drift. Jeg har flere Gange haft Lejlighed til at ante over den efter min Formening fejlagtige Postering, der finder Sted paa Finanslovens § 27, idet man tager en hel Del Udgifter, som vedkomme Statsbanernes aarlige Drift, og opfører dem som Erhvervelse af Formue, hvad det bitterlig ikke ere. Det forekommer mig, at dette Lovforslag gaar et Skridt videre i den Retning, idet man opfører forskellige Ting som Erhvervelse af Formue, skønt de strengt taget absolut ikke kunne siges at være det. Det vilde efter mit Skøn være i høj Grad besynderligt, om man vilde gaa saa vidt, at man vilde laane Penge i den Anledning. Ifølge hvad den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, lod det ogsaa til at være hans Mening, at det maatte vilde være at gaa for vidt, om man vilde tage Udgiften til disse forskellige Udvidelser og opføre den paa Finanslovens § 28 og tilvejebringe Pengene ved Laan. Jeg vil kun tilføje, at jeg vil stemme, ikke imod Lovforslaget, men imod dets § 5, idet jeg agter at stille Forslag om, at § 5 skal udgaa.

H. C. Hansen: Som allerede omtalt af den højtærede Indenrigsminister, blev det foreliggende Forslag i Fjor overgivet til Behandling af et Udvalg, der ikke fik fuldført sit Arbejde saa vidt, at det fik afgivet en Betænkning, men kun i en Beretning fik gjort Rede for sin Virksomhed. Af dette Udvalg havde jeg den Ære at være Medlem og kom der til at indtage en Særstilling, idet jeg efter nøjere Overvejelse af Sagen fik den Opfattelse, at det her foreliggende Trafikspørgsmaal baade billigere og efter min Mening langt mere hensigtsmæssigt kunde ordnes paa en anden Maade end her foreslaaet. Dette mit Mindretalsstandpunkt er meget udførlig præciseret og begrundet i den nysnævnte Beretning, som findes i Rigsdagstidenden for 1895—96 Tillæg B., Sp. 2029 ff., og da jeg ikke tør udsætte mig for enten at trætte eller lægge Beslag paa Tingets Tid ved en mundtlig Gentagelse af det, jeg for har haft Lejlighed til skriftlig at fremføre, skal jeg kun, næst